

τοῦ χειμερινοῦ παλατίου καὶ τοῦ Ναυαρχείου, ἔμπεριλαμβάνει καὶ τὸν ἀνδριάντα Πέτρου τοῦ Μεγάλου καὶ τὴν Ἀλεξάνδρειον στήλην, καὶ ἔχει τέσσαρας ἐξόδους, ἐξ ὧν ἡ μὲν μία στολίζεται ὑπὸ ἀψίδος θριαμβικῆς, αἱ δὲ ἄλλαι φέρουσι πρὸς τὰς τρεῖς κυριωτέρους ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἡ μία τῶν ὁποίων ἔχει τεσσάρων μιλίων μήκος, καὶ πλάτος τετραπλάσιον σχεδὸν τῆς ὁδοῦ τῆς Ἀθηνᾶς.

Ὁ ναὸς τοῦ ἁγίου Ἰσαακίου ἔχει σχῆμα σταυροῦ καὶ τέσσαρας προσόψεις, τῶν ὁποίων τὰ προπύλαια σύγκεινται ὑπὸ στύλων μονολίθων ἐκ πορφυρίτου τῆς Φινλανδίας, ἐχόντων ἀνὰ 56 ποδῶν ὕψος καὶ ἀνὰ 18 περίπου περιφέρειαν. Τριάκοντα ἄλλοι ἐπίσης μονολίθοι ἀλλὰ μικρότεροι περικυκλοῦσι τὸ τύμπανον τοῦ περιχύστου σιδηροῦ θόλου, ἔχοντος περί αὐτὸν μὲν χαλκεὰ ἀγάλματα ἀγγέλων κολοσσαῖα, ἐπὶ τῆς κορυφῆς δὲ σταυρὸν χρυσοῦν.

Τὰ θεμέλια τοῦ ναοῦ τούτου κατεβλήθησαν περί τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀνεγέρσεως τῆς Πετροπόλεως. Ὁ Μέγας Πέτρος, γεννηθεὶς τὴν 30 Μαΐου τοῦ 1673, ὅτε ἐορτάζει ἡ ἐκκλησία τὸν ἅγιον Ἰσαάκιον τὸν ἐκ τῆς Μονῆς τῶν Δαλμάτων, συνέλαβε τὴν ιδέαν τοῦ νὰ οἰκοδομήσῃ ναὸν πρὸς τιμὴν τοῦ ἁγίου τούτου, ὅστις καὶ ἐθεμελιώθη τὸ 1710. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐκτίσεν αὐτὸν προσωρινῶς πλησίον τῶν νεωρείων ἐπὶ θέσεως ἀγνώστου σήμερον· ἀλλ' ἐπειδὴ μετ' ὀλίγον ἐκάη, ὁ αὐτοκράτωρ ἔθεσε μόνος τὸν πρῶτον λίθον νέας ἐκκλησίας τοῦ ἁγίου Ἰσαακίου, πλησίον τοῦ Νεῦα, ἐπὶ τῆς θέσεως ἐφ' ἧς κεῖται σήμερον τὸ Γερουσιαστήριον. Ἐντὸς δέκα ἐτῶν ἐπερατώθη ἡ οἰκοδομή, τὰ ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν τὸ 1727, καὶ τὴν 26 Ἰουν. 1735 ἐκάη μέρος αὐτῆς. Ἐκτίσθη λοιπὸν ἐκ νέου καὶ καθωραίσθη μάλιστα πλέον ἢ πρότερον. Ἀλλ' ἐπειδὴ Αἰκατερίνα ἡ Β' εἶχεν ἐκλέξει τὸ μέρος τοῦτο διὰ νὰ κατοικήσῃ, διέταξε νὰ κατασκευασθῇ ἄλλη ἐκ μαρμάρου. Αἱ ἐργασίαι, ἐπιχειρηθεῖσαι τὸ πρῶτον κατὰ τὸ 1768 ὑπὸ τοῦ ἀρχιτέκτονος Ρινάλδου, διεκόπησαν ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τῆς αὐτοκρατορίδος, ἐπανελήφθησαν ἐπὶ Παύλου τοῦ Α' καὶ τὸ 1817 ἀνετέθησαν ὑπὸ Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' εἰς τὸν Κ. Μοντεφερράνδην, ὅστις ἀνέλαβεν αὐτὰς τὸ 1819 καὶ ἔφερε σχεδὸν εἰς πέρας μετὰ εἰκοσιδύω ἔτη.

Ὁ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ θόλου σταυρὸς, 343 πόδας κείμενος ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους τῆς πλατείας, φαίνεται τεσσαράκοντα περίπου βέρστια μακρὰν εἰς τὰ περίχωρα, καὶ ὡς ἀστὴρ φαινὸς φωταγωγεῖ τὰ ἀναρίθμητα πλοῖα τὰ εἰσπλέοντα εἰς τὴν λιμένα τῆς Πετροπόλεως.

### ΚΗΔΕΙΑ ΙΕΡΕΩΣ ΒΙΡΜΑΝΟΥ.

Τὴν ἐπομένην περιγραφὴν τῆς ἐν τῇ πόλει Ῥαγκούνη τελεσθείσης κηδείας ἱερέως τινὸς Βιρμανοῦ, μετεφράσαμεν ὡς περίεργον ἐξ ἀγγλικῆς τινος συγγραμματος. Ἐγράφη δὲ κατὰ τὰς δοθείσας πληροφορίας ὑπὸ πληρώματος πολεμικοῦ τινος πλοίου τῆς Μεγάλης Βρετανίας παρευρεθέντος εἰς τὴν τελετήν.

Ὁ ἀναγνώστης γνωρίζει ὅτι ἡ Βιρμανικὴ αὐτοκρατορία κεῖται ἐν Ἰνδία πέραν τοῦ Γάγγου, καὶ ἐταῖ ἀναφερόμεναι κατωτέρω πόλεις, Ῥαγκούνη, Λῦα καὶ Πέγουα ἀνήκουσιν εἰς αὐτήν.

Ἀμα ὁ πουγγῆς, (οὕτως ὀνομάζεται βιρμανιστὶ εἰρεὺς), παρέδωκε τὸ πνεῦμα, τὸ σῶμα αὐτοῦ, ταριχευθὲν δι' ἀρωμάτων βαρυτίμων, ἀπετέθη ἐντὸς κιβωτοῦ μεστῆς μέλιτος κλεισθείσης πανταχόθεν μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας. Ταχυδρόμοι ἐστάλησαν ἐπίτηδες εἰς ὅλας τὰς παρακειμένους ἐπαρχίας, διὰ νὰ ἀναγγεῖλωσι τὴν τελευτὴν τοῦ ὀσίου, καὶ τὴν κατὰ τὰ ἐθισμένα ταριχευτὴν καὶ μελίτωσιν τοῦ σώματος αὐτοῦ. Προικηρύχθη δὲ συγχρόνως καὶ ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἡ τελετὴ τῆς ἀμαξῆς ἐμελλε νὰ γείνη εἰς πεδιάδα τινὰ εὐρύχωρον. Ὅταν φθάσῃ ἡ ὀριθεῖσα ἡμέρα, ἰδοὺ πῶς ἐνεργοῦνται τὰ τῆς παραδόξου ταύτης τελετῆς· ὁ νεκρὸς τίθεται ἐπὶ ἀμαξῆς μεγάλης καὶ ὑψηλῆς, τὸ δὲ συρρῆον πλῆθος διαιρεῖται εἰς δύο στρατόπεδα, ἐξ ὧν τὸ μὲν, ὠθοῦν τὴν ἄμαξαν ἀγωνίζεται νὰ κινήσῃ αὐτήν, τὸ δὲ, ἰστάμενον εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος καταβάλλει τὰς αὐτὰς προσπάθειας διὰ ν' ἀντωθήσῃ τὴν μηχανήν. Πολλὰκις ἡ πάλη διαρκεῖ ὥρας δλοκλήρους. Τοὺς δύο τούτους ἀντιπάλους στρατοὺς δυνάμεθα νὰ ὀνομάσωμεν καταλήλως ἰδροχαρεῖς καὶ πυρκαεῖς· διότι, ἐάν μὲν νικήτῃ ὁ πρῶτος, ρίπτει τὸν πουγγῆν, τὴν ἄμαξαν καὶ τὰ παρεπόμενα εἰς τὸν ποταμὸν, ἐάν δὲ ὑπεριχύτῃ ὁ ἄλλος, παραδίδει ταῦτα πάντα τῷ πυρὶ σκιρτῶν καὶ ἀγαλλώμενος.

Τρεῖς μῆνας μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ ὁ πουγγῆς, χωρὶς ν' ἀποχωρισθῇ τὴν μελίτωρτον κιβωτὸν, μετεκομίσθη εἰς τὸ μέσον μεγάλης πλατείας ἐπὶ παρουσίᾳ πλήθους ἀναριθμήτου ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων, ἐξ ὧν οἱ κλείττοι εἶχον ἐλθεῖ ἐξ ἀπωτάτων μερῶν διὰ νὰ παρασταθῶσιν εἰς τὴν κηδείαν.

Τὸ πρῶτ' ἐτελέσθησαν διάφοροι γυμναστικοὶ ἀγῶνες. Ἡ νιολαία τῆς Αὔης καὶ τῆς Πεγούης ἐνησχολήθη εἰς τὸ νὰ τιμήσῃ τὴν μνήμην τοῦ ἀποθανόντος διὰ πυγμαχίας ἀξίας τοῦ ἀρχαίου σταδίου διὰ τε τὸ εὐστοχον καὶ τὸ μεθοδικὸν αὐτῆς. Ἄλλοι θρυπτικώτεροι ἢ ὀλιγώτερον ἀνδρεῖοι, ἐπαιζον τζιρίτια, καὶ ἄλλοι ἔτρεχον, ἐχόρευον, ἢ κατικώφων τοὺς περιεστώτας ψάλλοντες, ἢ μᾶλλον κρώζοντες. Ἀλλὰ καὶ αἱ γυναῖκες αὐταί, μὴ ἀρκοῦμεναι εἰς τὸ νὰ θαυμάζωσι μόνον καὶ νὰ ἐκευφημῶσι τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς, συνεκρότουν χειροῦς, ἐπήδων, ἐκραζον καὶ συνεταράσσοντο κροτοῦσαι τὰς γεῖρας. Καθ' ὅλην τὴν ἀπέραντον ἐκείνην πεδιάδα δὲν ἐφαίνετο εἰμὴ σωρὸς κεφαλῶν, αἵτινες κινούμεναι ποτὲ μὲν ταχύτατα, ποτὲ δὲ βραδέως, ὡμοιάζον φουαλίδας ὕδατος ἀναβράζοντος, καὶ ἀπ' αὐτῆς διηγείρετο ψιθυρισμὸς συγκεχυμένος καὶ ἀδιάκοπος, συγκείμενος ἐκ μυριάδων φωνῶν καὶ ᾠσμάτων δυσήχων.

Τὸ ἔνδυμα τῶν γυναικῶν ἦτον μᾶλλον στενὸν ἢ πλατὺ, καὶ ἀνεκάλει εἰς τὴν μνήμην τὸ τῶν νεανίδων τῆς Σπάρτης, ὅτε ἠρίζοντο περὶ τοῦ ἄθλου τῆς πάλης καὶ τοῦ σταδίου.

Οἱ γυμναστικοὶ ἀγῶνες περὶ ὧν ὡμιλήσαμεν ἔγενοντο, φαίνεται, διὰ νὰ ἐρεθίσωσι τὴν ὀρεξίν· διότι,

ἄμα ἑκαυτὴν ἢ κίνησις, τὸ πλῆθος ἐκάθησε καὶ ἤρ-  
χισε νὰ τρώγῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκείνης διαπύρου  
ζέσεως, μεθ' ἧς καὶ ἐχόρευσε, καὶ ἐπήδησε, καὶ ἐ-  
γρονθοκοπήθη. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἐξεβαλον τῆς  
κίβωτοῦ τὸν πουγγὴν, καὶ ἐστήσαν αὐτὸν ὁ θῆσιον ἐκ-  
νω τῆς ἀμάξης, εἰς τρόπον ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἐβίεπε  
τὰ πλῆθη καὶ ἐπιδοκίμαζε τὰ γινόμενα.

Μετὰ τὸ γεῦμα, οἱ ἀγῶνες ἐπανελήφθησαν μετὰ  
τοῦ αὐτοῦ ζήλου· ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην συνήγω-  
νίσθησαν ὅλοι μηδενὸς ἐξαιρουμένου, μήτε γυναικῶν,  
μήτε παιδίων.

Ἐπὶ τέλους ἐβόησαν ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰ  
γενῇ ἀπόφασις ἐὰν τὴν τελετὴν ἐμελλε νὰ ἐπιστέψῃ  
τὸ ὕδωρ ἢ τὸ πῦρ. Ὁ λόγος διεμερίσθη, ὡς εἶπομεν,  
εἰς δύο πεπυκνωμένα καὶ ἀπέραντα στρατόπεδα, ἅτινα  
παρετάχθησαν περὶ τῆς καὶ κατὰ μήκος πρὸς τὰς  
ἄκρας τῆς ἀμάξης. Δοθέντος συνθήματός τινος, ἤρ-  
χισεν ὁ ἀγὼν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ ἀμάξα ἔμεινεν  
ἀκίνητος, μετ' ὀλίγον δὲ ἐτείσθη ἀνεκασθήτως, ἐπὶ  
πρὸς δεξιὰ, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πρώτην θέσιν, ὡπι-  
σθολώρησεν, ἐπανῆλθε καὶ πάλιν, ἐρχέτη τέλος πάν-  
των ὑποχωροῦσα, καὶ αἰφνης κυλισθεῖσα μεθ' ὁρμῆς  
εἰσέσπασε τὰς φάλαγγας τῶν ἐναντίων. Βοή σύμι-  
κτος καὶ μεγάλη προεκήρυξε τὸν θρίαμβον τῶν πυρ-  
καίων. Οὗτοι δὲ, συμβούλιον ποιήσαντες περὶ τοῦ  
τρόπου καθ' ὃν ἦτο κατὰ τὴν ὁρμήν νὰ κατ' ὁ πουγ-  
γῆ, ἐθεώρησαν ἐντιμότερον νὰ μετεωρίσωσιν αὐ-  
τὸν εἰς ἐκπυρτοκροτήσεως. Διὸ γεμίσαντες τὴν ἀ-  
μάξαν πυρίτιδος καὶ ἄλλων πυροτεχνημάτων, καὶ κα-  
τακαύσαντες τὸ σῶμα διὰ καυστικῶν ὕλων, ἀπεσύρ-  
θησαν μακρὰν, ὅθεν ῥίπτοντες φύσιγγας κατὰ τῆς μη-  
χανῆς διέδωκν τὸ πῦρ εἰς αὐτήν. Ἡ ἐκρηγνίς ἐπελθοῦσα  
ταχέως, κατεκερματίζε τὴν ἀμάξαν, καὶ ἐξεσπενδό-  
νιστε τὸν ὅσιον εἰς τοὺς οὐρανούς ἐν μέτῳ ἀνευφημιῶν  
καὶ χειροκροτήσεων. Μετὰ τὴν εὐσεβῆ ταύτην πρᾶ-  
ξιν τὸ πλῆθος διεσκορπίσθη ὀλίγον κατ' ὀλίγον, καὶ  
σιωπὴ βαθυτάτη διεδέχθη τὴν θορυβώδη καὶ πυλὺκρο-  
τον ἐκείνην παράτασιν.

Ἰσως ἐνθυμεῖται ὁ ἀναγνώστης ὅτι ὁ νεκρὸς τοῦ  
ναυάρχου Νέλσονος, μετὰ τὴν ἐν Τραπαλγῶρ μάχην,  
ἀπετίθη ἐντὸς πίθου μεστοῦ ρουμίου, καὶ ὅτι ὅταν  
ἐπανῆλθε τὸ πλοῖον εἰς τὴν Ἀγγλίαν ὁ πίθος εὐρέθη  
κενὸς· διότι οἱ ναῦται τῆς Νίκης εἶχον τοσάκις πίει  
ἐξ αὐτοῦ, ὥστε δὲν ἀφῆκαν οὐδὲ ῥανίδα· ὁσάκις δὲ  
ἐμελλε νὰ ἐπαναλάβωσι τὴν πρᾶξιν αὐτὴν ἔλεγον, « ἂν  
ὑπάγωμεν νὰ κάμωμεν μίαν τρύπαν εἰς τὸν Νάυαρχον. »  
Οἱ Βερμανοὶ ὁμῶς, διακριτικώτεροι τῶν Ἀγ-  
γλων ναυτῶν, οὐδ' ἐγγίζουσι τὸ μέλι τῆς ἱερᾶς κι-  
βωτοῦ ἐνὸς πλέει ἐντὸς αὐτοῦ ὁ πουγγῆς. Ἀλλ' ἐπι-  
θυμεῖ νὰ μάθῃ ὁ ἀναγνώστης τί ἀπογίνεται; Μεταγ-  
γίζεται ὅλον εἰς φιάλας αἵτινες μεταφερόμεναι πω-  
λοῦνται εἰς τῆς Καλκούτας τὴν ἀγοράν, ὡς ἄλλο  
τοῦ Ὑμηττοῦ πραῖόν. Πόσον μακαρίζομεν τοὺς τρώ-  
γοντας τὸ ἐξηγιασμένον ἐκεῖνο μέλι!

### Η ΖΑΜΙΑ.

Ἡ Ζαμία εἶναι γένος φυτῶν εἰς τὴν μεγάλην τῶν

Δικοτυλιδῶνων διαίρεσιν ὑπαγόμενον, ἀνήκει δὲ εἰς τὴν  
οἰκογένειαν τῶν Κυκαδοειδῶν τὴν καὶ τελευταίαν τοῦ  
φυτικού Βασιλείου.

Καὶ ἡ μὲν μορφή τῆς πλησιάζει ἐκείνην τοῦ φοίνι-  
κος καὶ τῶν δενδροειδῶν περιδίων, αἵτινες ζῶσι εἰς  
τὰ ἐντὸς τῶν τροπικῶν ὑγρὰς καὶ θερμότητας νήτους·  
διὸ καὶ οἱ βοτανικοὶ ἐπὶ πολὺν χρόνον ἠμφισβήτησαν τὴν  
θέσιν τὴν ὁποίαν ἐπρεπε νὰ καθεῖη εἰς τὴν κλίμακα τῶν  
ὄντων. Ὁ ὁργανισμὸς τῆς ὁμῶς εἶναι πάντῃ διάφορος·  
διὰ τοῦτο μετὰ τοῦ γένους τῆς Κυκάδος ἀποτελεῖ ἰ-  
διαίτην μικρὰν οἰκογένειαν συγγενεύουσαν μ' ἐκείνην  
τῶν κωνοφόρων ῥητινοειδῶν δένδρων, ὅπου ἡ ἐλάτη, ἡ  
πίτυς, ἡ ἄρκευθος καὶ λοιπὰ ὁμοῖα· φύτεως δένδρα.

Τὰ ἄνθη τῆς εἶναι δίαικα, δηλ. μία ῥίζα φέρει ὅλως  
διόλου ἄρρενα ἄνθη, ἄλλη δὲ τις ὅλως διόλου θήλεα.—  
Ὁ κορμὸς ἀγλῶς καὶ ἀνευ διακλαδώσεων, τὰ φύλλα  
πτεροειδῆ καὶ κατ' ἐναλλαγὴν ἐπὶ τοῦ κορμοῦ σχημα-  
τίζοντα κορυφῶδες φύλλωμα ἐπὶ τῆς ἄκρας τοῦ κορ-  
μοῦ, ἡ δὲ ἄνθησις εὐρίσκεται μετὰ τῶν φύλλων κα-  
τὰ τὰς βάσεις των ὡς ἐκείνη τοῦ φοίνικος.

Τὰ ἄρρενα τῶν ἀνθέων σχηματίζουσι στρόβιλον ἀ-  
νάλογον ἐκείνου τῆς κοινῆς κουκουναριᾶς, εὐρίσκονται  
δὲ καμπυλωτάτα ὑπὸ τὰς ξυλώδεις ἀσπιδοειδεῖς  
λεπίδας αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸ ὅλον τῆς ἀνθήσεως καὶ  
γέμουσιν ἀφθονωτάτης κόνεως γονιμοποιητικῆς, κα-  
θὼς πάντοτε συμβαίνει εἰς τὰ δίαικα φυτὰ εἰς τὰ ὅποια  
ὁ πάνσοφος τοῦ παντός δημιουργὸς πρὸς διαίωνα τὴν  
τοῦ εἶδους ἐπεδαφίλεισε ἀφθονώτερα τὰ γεννητικὰ ὄρ-  
γανα ἐξ ὧν πηγάζει ἡ καρποφορία.

Τὰ δὲ θήλεα γεννῶνται ὑπὸ παρομοίας φύσεως ξυ-  
λώδεις λεπίδας ὡς καὶ τὰ ἄρρενα, κεῖνται ὁμῶς ἀνὰ  
δύο κατὰ τὰ ἄκρα αὐτῶν, τὸ σχῆμα γωνιώδη ἀκα-  
νόνιστα, καὶ φέροντα ἕκαστον στίγμα ἐπιρῶδες κεφα-  
λωτόν.

Ὁ δὲ καρπὸς σύγκειται ἀπὸ δύο βάρους συγκε-  
κολλημένας, ὠσειδεῖς, ἀμβλείας, σαρκώδεις, καὶ μο-  
ναχώρους, τῶν ὁποίων ἕκαστη περιέχει ἰσῶδες τι κά-  
ρυον, ὑπόμηκες τὸ σχῆμα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται  
ὠσειδῆς σπὸρος περικλειὸν λεύκωμα σαρκῶδες, εἰς τὴν  
βάσιν τοῦ ὁποίου εὐρίσκεται τὸ ἔμβρυον, ἥτοι τὸ μέ-  
ρος ἐκεῖνο τοῦ σπόρου, ἐξ οὗ μελλεῖ νὰ βλαστήσῃ  
ἄλλο ὁμοῖον φυτὸν, ἐὰν τύχῃ τὸν ἀναγκαῖον πρὸς τοῦ-  
το βαθμὸν ὑγρασίας καὶ θερμότητος.

Αἱ γνωσταὶ σήμερον Ζαμίαι τὸν ἀριθμὸν 25—30  
ζῶσιν εἰς τὰς Δυτικὰς Ἰνδίας, τὴν Μεσημβρινὴν Ἀμε-  
ρικὴν, τὴν Φλωρίδα, τὸν ἅγιον Δομίγκον, καὶ ἄλλας  
νήτους, καὶ ἀνάλογα κλίματα· πολλῶν δὲ οἱ καρποὶ  
εἶναι φαγώσιμοι.

Ἀλλ' ὅ,τι περίεργον δυνάμεθα νὰ εἰπώμεν εἰς τοὺς  
ἀναγνώστας μας περὶ τοῦ πηραδόξου τούτου καὶ πε-  
ριέργου φυτοῦ, εἶναι ὅτι τὰ φυτὰ ταῦτα εἶναι τὰ μόνον  
λείψαντα τῆς παναρχαιοτάτης τοῦ κόσμου βλαστήσεως.  
Κανεὶς βέβαια δὲν ἀγνοεῖ ὅτι ἡ σφαῖρα δὲν ἦτον ἄλ-  
λοτε ὅπως εἶναι σήμερον. Πολλὰ μεταβολαὶ γαιολογι-  
καὶ διαδοχικῶς τὴν ἐπιφάνειαν αὐτῆς μετέλλαξαν, καὶ  
πολλὰ γενεαὶ ὄντων ἀλληλοδιαδόχως ἀναφανίσαι  
κατεστράφησαν. Ἀφίνοντες τὰ σαφῆ καὶ τρανώτατα  
μαρτύρια τὰ ὅποια ἡ παλαιοντολογία ἀρθρῶς παρῆ-